

**ПОНЯТТЯ ТА СУТНІСТЬ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО МЕХАНІЗМУ
ПОПЕРЕДЖЕННЯ НАСИЛЬСТВА В СІМ'І****Коломоєць О.Д.**кандидат юридичних наук
Кіровоградський юридичний інститут ХНУВС

Розбудова в Україні сучасної правової держави, що ґрунтується на гуманістичних традиціях європейської спільноти, спонукає вчених-юристів до подальшого вивчення та впровадження в щоденну діяльність правових норм та інституцій, притаманних сучасному цивілізованому світові [1].

Основа правової держави – дотримання прав та свобод людини, створення умов для їх реалізації, всебічний захист і гарантування їх відновлення. Усе це неможливо без досконалого юридичного механізму забезпечення основних прав і свобод людини та громадянина. Як уже зазначалося, насильство в сім'ї в будь-яких його проявах сьогодні розглядається виключно як грубе порушення прав людини. Держава забезпечує життєдіяльність суспільства як системи через використання влади, а право – через нормативне регулювання [2, с. 488]. Саме тому актуальним завданням сьогодні є здійснення наукового аналізу адміністративно-правового механізму регулювання запобігання насильству в сім'ї. Він є важливою складовою процесу забезпечення та захисту прав особи, вбудовано в його структуру, діє з метою підтримки стабільності й усунення колізій, що виникають.

Вважаємо, що для кращого розуміння змісту адміністративно-правового регулювання відповідальності за вчинення насильства в сім'ї необхідно розкрити поняття та сутність ряду категорій, зокрема таких, як: "механізм", "правове регулювання", "механізм правового регулювання".

Термін "механізм" походить від грецького *mechané* (машина), й сьогодні має різні трактування, сутність та особливості яких залежать від сфери застосування. Найбільш уживаний цей термін у технічній сфері й трактується як "пристрій, що передає або перетворює рух" [3, с. 665]. В інших сферах, наприклад, соціально-гуманітарній, поняття "механізм" вживається лише у словосполученні, за допомогою якого розкривається досліджуваний процес або сутність явища. Зокрема, існують такі поняття, як "мотиваційний механізм", "виконавчий механізм", "фінансовий механізм" тощо.

В юриспруденції вживаються терміни "адміністративно-правовий механізм", "конституційно-правовий механізм", "соціально-

правовий механізм" тощо. Досить часто термін "механізм" використовують як допоміжний під час розкриття певного методу чи способу (наприклад, "механізм захисту") [3, с. 665].

Досліджуючи поняття "правове регулювання", слід зазначити, що його складова – термін "регулювання" – також має різне тлумачення. У довідковій літературі воно означає: "...впорядковувати що-небудь, керувати чимось, підпорядковуючи його відповідним правилам, певній системі" та "...зменшуючи або збільшуючи швидкість, величину тощо, досягати потрібної сили, належного ступеня вияву чого-небудь" [3, с. 1207]. Термін "регулювання" походить від латинського слова "regulo" (правило) й означає впорядкування, налагодження, приведення чого-небудь у відповідність із чим-небудь [2, с. 489].

Правове регулювання охоплює різні сторони суспільного життя, а юридичної форми набувають основні й найважливіші види суспільних відносин у різних сферах людської діяльності, які потребують не просто законодавчої форми, а її змістовної правової наповненості. У цьому плані спеціальні юридичні знання про особливості та прояви права, правового регулювання й забезпечення, що досягаються правознавством, дають змогу краще розібратися в тих соціальних процесах, які зазнають юридичного впливу з боку держави та вимагають свого юридичного впорядкування з одночасним наповненням його правовим змістом [4, с. 32].

В.Й. Развадовський зауважує, що поняття "правове регулювання" є особливою категорією, яка очолює специфічний понятійний ряд: "механізм правового регулювання", "правові способи", "правовий режим" тощо [5, с. 22–23]. Сам термін у науковій юридичній літературі не дістав однозначного трактування. Одним із перших учених, хто розглянув та навів сутність правового регулювання та його механізм, був С.С. Алексєєв. Він визначав цей термін як "здійснюваний за допомогою правових засобів (юридичних норм, індивідуальних приписів, правовідносин тощо) результативний, нормативно-організаційний вплив на суспільні відносини" [6, с. 226]. При цьому він зауважував, що правове регулювання – головне, вирішальне поняття правової дійсності, яка роз-

глядається в динаміці з активно-дієвого боку.

В одній зі своїх праць С.С. Алексєєв удосконалює це поняття та пропонує розуміти його у двох значеннях – вузькому та широкому. У вузькому він розуміє правове регулювання як “дію норм права (системи правових норм), інших спеціальних юридичних засобів на поведінку особи та на суспільні відносини з метою їх упорядкування та прогресивного розвитку” [7, с. 219].

У широкому значенні, на його думку, правове регулювання необхідно розуміти як усебічну дію на суспільні відносини всіх правових явищ, у тому числі й правових ідей, принципів правового життя суспільства, не втілених у юридичні форми (закони, нормативно-правові акти, рішення судових органів тощо), при цьому необхідно розуміти роль правового регулювання як сукупності заходів і способів реалізації позитивного права [7, с. 220].

О.Ф. Скакун під правовим регулюванням пропонує розуміти здійснюване державою за допомогою права і сукупності правових засобів упорядкування суспільних відносин, їх юридичне закріплення, охорону та розвиток [2, с. 488]. При цьому вона виокремлює такі ознаки правового регулювання: правове регулювання – різновид соціального регулювання; за допомогою правового регулювання відносини між суб’єктами набувають певної правової форми, яка має споконвічно державно-владний характер, тобто в юридичних нормах держава визначає міру можливої та належної поведінки; правове регулювання має конкретний характер, тому що завжди пов’язане з реальними відносинами; правове регулювання має цілеспрямований характер – спрямоване на задоволення законних інтересів суб’єктів права; правове регулювання здійснюється за допомогою правових засобів, які забезпечують його ефективність; правове регулювання гарантує доведення норм права до їх виконання [2, с. 489].

Досліджуючи проблеми правового регулювання адміністративно-наглядової діяльності міліції, Х.П. Ярмач розглядає ряд визначень, наведених у працях В.Д. Сорокіна [8, с. 41–42], Ю.М. Козлова [9, с. 12–13], В.В. Копейчикова [10, с. 223], В.С. Нерсесянца [11, с. 414]. При цьому він погоджується з думкою більшості вчених, що “правове регулювання – це правовий вплив держави на суспільні відносини” [4, с.33].

Розглядаючи дещо вужче поняття – “адміністративно-правове регулювання”, В.Й. Развадовський зазначає, що воно здійснюється такою комбінацією способів правового регулювання, в якій переважають зобов’язання й заборони. Ця комбінація формується через наділення учасників правовідносин суб’єктивними юридичними правами та покладанням на них обов’язків шляхом визначення та закріплення в пра-

вових актах певних правил поведінки внаслідок правотворчої діяльності уповноважених на це органів (посадових осіб) [5, с. 25–26].

Розкриваючи зміст та сутність терміна “механізм правового регулювання”, необхідно відзначити, що воно є важливим не тільки для юриспруденції. Так, С.С. Алексєєв, наголошуючи на значенні цього терміна, зазначає, що “поняття механізму правового регулювання дає змогу зібрати та систематизувати засоби правового впливу на суспільні відносини, визначити місце й роль того чи іншого юридичного засобу в правовому житті суспільства” [7, с. 229]. Незважаючи на це, зазначене поняття не має однозначного трактування в сучасній юридичній літературі.

Наприклад, С.С. Алексєєв наводить досить спрощене поняття: “механізмом правового регулювання прийнято називати систему юридичних засобів, за допомогою якої здійснюється правове регулювання” [7, с. 229].

О.Ф. Скакун це поняття доповнює, крім зазначених елементів, ще такими категоріями, як “правові способи та форми”, “суб’єкти права”, “правопорядок”, та під механізмом правового регулювання пропонує розуміти “взяту в єдності систему правових засобів, способів і форм, за допомогою яких нормативність права переводиться в упорядкованість суспільних відносин, задовольняються інтереси суб’єктів права, встановлюється й забезпечується правопорядок (“належне” у праві стає “сушим”)” [2, с. 498].

Деякі науковці під механізмом правового регулювання суспільних відносин розуміють сукупність правових засобів, за допомогою яких поведінка суб’єктів суспільних відносин приводиться у відповідність до вимог і дозволів, що містяться в нормах права [12, с. 261].

Необхідно погодитися з Ю.А. Ведерніковим та В.С. Грекуллом, які наводять визначення, тотожне запропонованому С.С. Алексєєвим, та розкривають такі основні ознаки механізму правового регулювання: є складовою механізму соціального регулювання; об’єднує всі явища правової дійсності (засоби, способи, форми); є взаємопов’язаною та взаємодіючою системою; є динамічною частиною правової системи суспільства – призначений для введення в дію необхідних елементів правової системи; результатом його дії є встановлення правопорядку в суспільстві [13, с. 91].

Механізм правового регулювання складають елементи, обов’язкові на окремих його стадіях. Кожен елемент відіграє специфічну роль у регулюванні діяльності суб’єктів і суспільних відносин, що виникають на їх основі [2, с. 498]. Слід зазначити, що відмінність у трактуванні цього терміна, яка в основному полягає в деталізації чи конкретизації значень, впливає таким спо-

собом і на наведену характеристику елементів механізму правового регулювання.

Так, А.М. Колодій, В.В. Копейчиков, С.Л. Лисенков характеризують лише три його основні елементи: норми права; правові відносини; акти реалізації прав і обов'язків [12, с. 261].

Деякі науковці, крім зазначених, виокремлюють ще один елемент – категорію “юридичні факти” [13, с. 91].

О.Ф. Скакун, крім конкретизації зазначених основних елементів, вносить до цього переліку й акти застосування норм права: принципи права, норми права, нетипові правові розпорядження (спеціалізовані норми права), об'єктивовані в нормативно-правових актах; правовідносини, суб'єктивні юридичні права і обов'язки в їх індивідуалізації (конкретизації); акти безпосередньої реалізації прав і обов'язків; акти застосування норм права [2, с. 498].

С.С. Алексєєв до зазначених елементів додає “правосвідомість” і “режим законності” [7, с. 230]. Свою думку він обґрунтовує тим фактом, що відмінність зазначених елементів полягає в їх нематеріальності, при цьому вважає, що ця нематеріальність не заважає їм здійснювати дієвий вплив на весь процес правового регулювання, адже від рівня правосвідомості та реального режиму законності залежить ефективність роботи всіх елементів механізму правового регулювання.

Сама категорія “механізм правового регулювання” виникла в межах загальної теорії права для відображення руху, функціонування правової форми. У подальшому вона розвинулася й здобула нових прихильників. У свою чергу, базуючись, як й інші галузеві дисципліни, на принципах і засадах загальної теорії права, адміністративне право теж певним чином реагує на формулювання нових теоретичних аспектів, які стосуються проблеми правового регулювання.

Це дає можливість стверджувати, що сьогодні механізм адміністративно-правового регулювання суспільних відносин розглядається як категорія, що виражає процес переведення нормативності права в упорядкованість суспільних відносин, які регулюються нормами цієї галузі права. Інакше кажучи, правові норми, які використовуються в адміністративному праві, самі по собі є статистичними, а в рух вони приводяться саме за допомогою механізму адміністративно-правового регулювання.

На нашу думку, найбільш повно поняття “механізм адміністративно-правового регулювання” розкрила Т.О. Коломоєць, яка розуміє під цим “сукупність правових засобів, за допомогою яких здійснюється правове регулювання суспільних відносин у сфері адміністративного права” [14, с. 23].

При цьому вона в механізмі адміністративно-правового регулювання виокремлює дві складові:

- органічні (ті, що визначають суть самого явища механізму адміністративно-правового регулювання, тобто без яких не може відбуватися сам механізм та функціональні складові);
- функціональні (ті, що значною мірою впливають на механізм адміністративно-правового регулювання, які не є обов'язковими його елементами) [14, с. 24].

До органічних складових механізму адміністративно-правового регулювання належать:

1. Норми права – загальнообов'язкові правила поведінки, встановлені з метою регулювання суспільних відносин.

2. Акти реалізації норм права – процес фактичного втілення в життя приписів правових норм через поведінку суб'єктів адміністративного права.

3. Правові відносини – вольові суспільні відносини, що виникають на основі норм права.

Функціональними складовими механізму адміністративно-правового регулювання, за Т.О. Коломоєць, є: юридичний факт; правова свідомість суб'єктів адміністративно-правового регулювання; законність; акти тлумачення норм права; акти застосування норм права [15, с. 68].

На думку Х.П. Ярмакі, структурними елементами механізму адміністративно-правового регулювання є: норми адміністративного права; адміністративно-правові відносини; акти тлумачення норм адміністративного права; акти реалізації адміністративно-правових норм [4, с. 38].

Кожна держава виконує свої функції у відповідних правових формах, серед яких провідна роль належить правовим актам органів держави. Залежно від їх юридичних властивостей у теорії держави й права розрізняють правотворчу, правозастосовчу та правоохоронну форми діяльності держави. Якщо правотворча діяльність полягає у виданні уповноваженими органами державної влади нормативних актів, то правозастосовча – актів застосування норм права, які містять конкретні приписи виконавчого або правоохоронного характеру [16, с. 95].

Правове регулювання діяльності суб'єктів запобігання насильству в сім'ї забезпечується значною кількістю нормативних актів, які відрізняються один від одного за багатьма ознаками: назвою, юридичною силою, порядком прийняття, набранням чинності, відомчою належністю тощо. Система нормативно-правового регулювання запобігання насильству в сім'ї становить сукупність законів та підзаконних нормативних актів, які створюють правове поле для її належної реалізації. Вважаємо, що нормативно-правові акти, які регулюють запобігання насильству в сім'ї, можна поділити на декілька груп: 1) Конституція України; 2) між-

народно-правові акти; 3) закони України; 4) постанови Кабінету Міністрів України; 5) укази Президента України; 6) спільні нормативно-правові акти суб'єктів попередження насильства в сім'ї; 7) відомчі нормативно-правові акти суб'єктів запобігання насильству в сім'ї.

Суспільні відносини, що становлять предмет адміністративно-правового регулювання запобігання насильству в сім'ї, можна об'єднати у дві групи. До першої з них належать відносини внутрішнього управління системою запобігання насильству в сім'ї. Учасниками цих відносин є суб'єкти запобіжної діяльності (наприклад, вимоги спеціально уповноваженого органу виконавчої влади з питань запобігання насильству в сім'ї, ОВС в частині усунення причин і умов вчинення насильства в сім'ї). До другої – суспільні відносини зовнішнього управління. У цих відносинах одним з обов'язкових учасників є суб'єкт запобігання насильству в сім'ї – юридична (фізична) особа, що може прямо чи опосередковано перешкоджати вчиненню насильства в сім'ї; іншим обов'язковим учасником є особа, на яку спрямовано профілактичний або корекційний вплив, тобто особа, схильна до вчинення насильства в сім'ї або яка вже скоїла цей вид правопорушення.

У сучасній юридичній літературі сьогодні немає однозначного трактування поняття "суб'єкт регулювання". Слово "суб'єкт" походить від латинського *subjectus* (підлеглий, підвладний) [17, с. 679], а в довідковій літературі під категорією "суб'єкт" розуміють "особу чи організацію як носія певних прав та обов'язків" [3, с. 1408].

Існує декілька теоретичних підходів, за якими під суб'єктом розуміють широкий спектр категорій та явищ. О.В. Пирожкова, досліджуючи визначення "суб'єкта адміністративно-правового регулювання у сфері автомобілебудування", наводить основні з них:

- "суб'єктом управління є складна система державних і недержавних організацій" (за В. Афанасьєвим);
- "суб'єктом державного управління є система державної влади у вигляді спеціально утворених органів влади, що взаємодіють, між якими розподілені певні функції державного управління" (за В. Бакуменком);
- "суб'єктом управління в суспільних процесах виступають люди" (за А. Годуновим);
- "суб'єктом управління є спеціальні групи людей, які за допомогою різних форм організаційної практики здійснюють необхідні рухи об'єкта" (за А. Петровим);
- "суб'єкт управління – це система, наділена певною компетенцією й державно-владними повноваженнями, що дають їй змогу втілювати свою волю у форму керівних команд чи рішень, обов'яз-

кових для виконання, тобто це система, що управляє" (за В. Малиновським) [19, с. 267].

На підставі викладеного вище можна зробити висновок, що суб'єктами адміністративно-правового регулювання у сфері запобігання насильству в сім'ї є система спеціальних органів державної влади, що взаємодіють між собою, між якими розподілені певні державно-владні повноваження щодо державного регулювання запобігання насильству в сім'ї.

Суб'єкти запобігання насильству в сім'ї відрізняються за змістом суспільних відносин. Вони мають багато спільного із суб'єктами інших правових відносин: володіють певним статусом, наділені відповідною праводієздатністю. Проте мають і свої специфічні ознаки, оскільки наділені неоднаковими правами й обов'язками, а їх дії можуть мати як владно-імперативний, так і диспозитивний характер [20, с. 97].

Одним з основних завдань механізму адміністративно-правового регулювання запобігання насильству в сім'ї є охорона, захист, відновлення порушених прав, а також формування загальної та правової культури в суспільстві та правосвідомості громадян.

Аналогічно до того, як Н.М. Опольська розглядає механізм забезпечення прав дитини [19, с. 96], доцільно в механізмі адміністративно-правового регулювання запобігання насильству в сім'ї виокремити три його складові: механізм реалізації, механізм захисту й механізм охорони.

Під механізмом реалізації прав та свобод особи слід розуміти засоби та фактори, що можуть створити умови для реалізації особистих прав людини, передбачених Конституцією України, у межах сім'ї. Перш за все, це право на вільний розвиток своєї особистості (ст. 23), право на життя (ст. 27), право на повагу до гідності людини (ст. 28), право на свободу та особисту недоторканність (ст. 29), право на невторгання в особисте та сімейне життя (ст. 32); право на свободу пересування і вільний вибір місця проживання (ст. 33); право на свободу думки і слова (ст. 34); право на свободу світогляду і віросповідання (ст. 35) тощо [21].

Механізм охорони – це система нормативно-правових та індивідуально-правових актів і правовідносин, спрямованих на запобігання насильству в сім'ї, забезпечення правомірної поведінки суб'єктів у сфері правового статусу особи.

Механізм захисту прав особи – це відновлення порушених прав потерпілої від насильства в сім'ї особи та притягнення до юридичної відповідальності винних осіб.

Механізм адміністративно-правового регулювання запобігання насильству в сім'ї охоплює широке коло питань. До них можна віднести правові норми, що діють у цій

сфері. Ґрунтуючись на дослідженні О.М. Макарєнко [22, с. 118], ці норми необхідно об'єднати в такі групи:

1) правові норми, які регулюють поведінку людей та визначають права й обов'язки громадян. Ці норми містяться в різних правових актах: Конституції України, законах, указах Президента; постановах Кабінету Міністрів; нормативних актах міністерств і відомств; рішеннях органів місцевого самоврядування;

2) установлені державою заборони щодо вчинення протиправних дій, а також норми, що передбачають відповідальність за вчинення подібних дій. Заборонні норми визначають загальні межі поведінки людей. Водночас "механізм" правового впливу на профілактику, припинення та усунення наслідків насильства в сім'ї через цю групу правових норм характеризується також застосуванням санкцій до осіб, що порушили установлені державою заборони. Реалізація заборонних норм через правовідносини буде мати місце лише в разі встановлення факту порушення певної норми;

3) норми, що визначають повноваження органів і їх посадових осіб щодо виконання функцій з такої діяльності, а також форми, методи та способи здійснення цієї функції. Правові норми цієї групи визначають державновладні повноваження органів, підрозділів та служб, які виконують функції із запобігання насильству в сім'ї;

4) норми, які регулюють порядок створення, організацію діяльності, структуру, завдання, обов'язки і права неурядових організацій як суб'єктів попередження насильства в сім'ї.

Висновки. Отже, адміністративно-правовий механізм регулювання запобігання насильству в сім'ї – це системи норм, що регулюють відносини у сфері діяльності суб'єктів запобігання насильству в сім'ї, спрямованих на реалізацію повноважень між учасниками цих відносин, у випадку порушення яких застосовуються заходи державного впливу.

Основними складовими адміністративно-правового механізму запобігання насильству в сім'ї є:

- норми права, що визначають права та обов'язки суб'єктів зазначених суспільних правовідносин;
- правовідносини у сфері запобігання насильству в сім'ї як різновид суспільних відносин, які регламентуються правовими нормами та забезпечують взаємодію останніх із відповідними суб'єктами запобігання насильству в сім'ї;
- нормативно-правові акти, які регламентують діяльність суб'єктів запобігання насильству в сім'ї;
- суб'єкти, що мають владні повноваження щодо вирішення питання превенції вчинення насильства в сім'ї у процесі своєї щоденної діяльності, створюючи

належні умови для реалізації особою її конституційних прав;

- адміністративна відповідальність як складова адміністративного примусу, що застосовується до осіб, які вчинили насильство в сім'ї.

Література

1. Петков С.В. Адміністративно-правове регулювання діяльності публічної влади в Україні [Електронний ресурс] / С.В. Петков // Юстиніан : юридичний журнал. – 2009. – № 4. – Режим доступу: <http://www.justinian.com.ua/article.php?id=3183>.
2. Скакун О.Ф. Теорія держави і права : підручник : пер. з рос. / О.Ф. Скакун. – Х. : Консум, 2001. – 656 с.
3. Великий тлумачний словник сучасної української мови / [гол. ред. В.Т. Бусел, редактори-лексикографи: В.Т. Бусел, М.Д. Васи́лега-Дери́бас, О.В. Дмитрі́єв, Г.В. Латник, Г.В. Степенко]. – К. : Ірпінь : Перун, 2005. – 1728 с.
4. Ярмачі Х.П. Адміністративно-наглядова діяльність міліції в Україні : монографія / Х.П. Ярмачі. – О. : Юридична література, 2006. – 366 с.
5. Развадовський В.Й. Адміністративно-правове регулювання правовідносин у транспортній сфері України : монографія / В.Й. Развадовський. – Х. : Вид-во Нац. ун-ту внутр. справ, 2004. – 284 с.
6. Проблемы теории государства и права : учебник / [под ред. С.С. Алексеева]. – М. : Юрид. лит., 1987. – 448 с.
7. Теория государства и права : учебник для юрид. вузов и фак-ов / [под ред. С.С. Алексеева]. – М. : БЕК, 1998. – 453 с.
8. Сорокин В.Д. Правовое регулирование: предмет, метод, процесс / В.Д. Сорокин // Правоведение. – 2000. – № 4. – С. 41–47.
9. Козлов Ю.М. Административные правоотношения / Ю.М. Козлов. – М. : Юрид. лит., 1976. – 184 с.
10. Загальна теорія держави і права / [за ред. В.В. Копейчикова]. – К. : Юрінком, 1997. – 320 с.
11. Проблемы общей теории права и государства / [под общ. ред. В.С. Нерсесянца]. – М. : НОРМА-ИНФРА-М, 1999. – 832 с.
12. Теорія держави і права : навч. посіб. / [А.М. Колодій, В.В. Копейчиков, С.Л. Лисенков та ін. ; за заг. ред. С.Л. Лисенкова, В.В. Копейчикова]. – К. : Юніком-Інтер, 2002. – 368 с.
13. Ведерніков Ю.А. Теорія держави та права : навч. посіб. / Ю.А. Ведерніков, В.С. Грекул. – 4-те вид., доп. і перероб. – К. : Центр навчальної літератури, 2005. – 224 с.
14. Адміністративне судочинство України : підручник / [за заг. ред. Т.О. Коломоєць]. – К. : Істина, 2008. – 216 с.

15. Адміністративна юстиція. Адміністративне судочинство : навч. посіб. / [за заг. ред. Т.О. Коломоєць, Г.Ю. Гулевської]. – К. : Істина, 2007. – 152 с.
16. Костюк Н.П. Проблема ефективності юридичного механізму правозастосування як особливої форми управління / Н.П. Костюк // Держава і право : зб. наук. праць. Юридичні і політичні науки. – К. : Ін-т держави і права ім. В.М. Корецького НАН України, 2006. – Вип. 34. – С. 95–99.
17. Юридична енциклопедія : в 6 т. / [редкол. : Ю.С. Шемшученко (голова редкол.) та ін.]. – К. : Укр. енцикл., 1998. – Т. 5 : П-С. – 2003. – 736 с.
18. Пирожкова О.В. Система суб'єктів адміністративно-правового регулювання у сфері автомобілебудування: сучасний правовий аналіз / О.В. Пирожкова // Держава і право : зб. наук. праць. Юридичні і політичні науки. – К. : Ін-т держави і права ім. В.М. Корецького НАН України, 2008. – Вип. 42. – С. 266–271.
19. Опольська Н.М. Механізм забезпечення прав і свобод дитини / Н.М. Опольська // Держава і право : зб. наук. праць. Юридичні і політичні науки. – К. : Ін-т держави і права ім. В.М. Корецького НАН України, 2007. – Вип. 35. – С. 94–101.
20. Бойко О.В. Насильство в сім'ї: соціологічний аналіз явища : автореф. дис. на здобуття наук. ступ. канд. соціол. наук : спец. 22.00.03 – Соціальні структури та соціальні відносини / О.В. Бойко. – Х., 2003. – 20 с.
21. Конституція України: прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р. – К. : Преса України, 1997. – 80 с.
22. Макаренко О.М. Особливості правового регулювання профілактики правопорушень / О.М. Макаренко // Вісник національного університету внутрішніх справ. – Х. : НУВС, 2004. – Вип. 25. – С. 117–119.

Коломоєць О.Д. Поняття та сутність адміністративно-правового механізму попередження насильства в сім'ї

Анотація. Статтю присвячено аналізу поняття та сутності адміністративно-правового механізму запобігання насильству в сім'ї. Розглянуто його основні складові, запропоновано авторське визначення.

Ключові слова: насильство в сім'ї, нормативний акт, адміністративно-правовий механізм, правове регулювання, норми адміністративного права, адміністративно-правові відносини, акти тлумачення норм адміністративного права, акти реалізації адміністративно-правових норм.

Коломоєць А.Д. Понятие и сущность административно-правового механизма предупреждения насилия в семье

Аннотация. Статья посвящена анализу понятия и сущности административно-правового механизма предупреждения насилия в семье. Рассмотрены его основные составляющие, предложено авторское определение.

Ключевые слова: насилие в семье, нормативный акт, административно-правовой механизм, правовое регулирование, нормы административного права, административно-правовые отношения, акты толкования норм административного права, акты реализации административно-правовых норм.

Kolomoets O. Concept and essence of administrative and legal mechanism of warning of violence in family

Annotation. The article is devoted to the analysis of concept and essence of administrative and legal mechanism of prevention of violence in family. Its basic constituents are considered, author's determination is offered.

Key words: violence in family, normative act, administrative and legal mechanism, legal adjusting, norms of administrative law, administrative and legal relations, acts of interpretation of norms of administrative law, acts of realization of administrative and legal norms.